ELS MOZZARELLES

Albert Durall Moysset

ÍNDEX

Capítol 1: pizza de marihuana amb la Ríona O'donoghue
Capítol 2: en Barrie encerta l'aposta
Capítol 3: els Mozzarelles assagen el primer tema
Capítol 4: l'orgia de lluna plena
Capítol 5: la cançó del sant i els bojos del psiquiàtric de Portrane
Capítol 6: el gitano immòbil
Capítol 7: l'ésser alat

La història comença a Dublin, on uns nois de classe mitja que es dediquen a fer festes i beure birres, fan un grup de música que anomenen «els Mozzarelles» (en honor al menjar que tant els agrada: la pizza... Ah si! i a Mozart, un compositor mort i desconegut que surt en els llibres de text).

Noms dels components dels Mozzarelles: Leary O'Brien, Barrie Byrne, Phelan Walsh, Pól O'connor, Finnbar Deathline, Ríona O'donoghue.

Capítol 1

Pizza de marihuana amb la Ríona O'donoghue

Tot va començar quan la Ríona O'donoghue -que s'havia fet famosa a l'institut públic del barri més antic de Dublin, quan es va escampar la notícia que havia va fet l'amor amb el professor de gimnasia-, va organitzar una festa al cobert de la casa de la seva avia, indret on residien ella, la seva mare i l'avia, plegades, des que el seu pare va desaparèixer als Estats Units -un estiu boig-, i no se'l va veure mai més. El seu avi havia mort feia uns quant anys i aquesta manca d'energia masculina a la llar de les O'donoghue, havia afavorit la celebració d'habituals *parties*, en les que aquelles dones de pel roig i rostre pal·lid (ple de pigues), intentaven -sense massa èxit-, caçar algun pretendent que escalfés el seu llit durant l'humit i llarg hivern irlandès.

-Hi ha cervesa al cobert? -va preguntar Máire O'donoghue, mare de la Ríona.
-Dues caixes -va contestar la Ríona.
-Ja en tindreu prou?- va insistir l'avia.
-Si. No pateixis- va dir la Ríona, recordant que, a mes de cervesa, els seus convidats de l'institut podrien testar la Pizza de marihuana que els havia preparat la Saraid, l'avia de la Ríona i mare de la Máire.- No exageris avia, que després de la festa han de tornar a casa drets!
-No passa res, el jovent d'avui aguanta molt. Quan més col·locats surtin d'aquí, més t'estimaran, Ríona.

-I més m'odiaran els seu pares! -va dir la Ríona, que molts cops, semblava ser més assenyada que l'àvia.

La Máire va acostar-se a la gramola de l'avi i va posar un dels seus discos preferits: la *Suite de Loudeac* (del seu cosí segon, en Kevin Burke, un dels compositors de música celta més estimats d'Irlanda). Va sonar una dolça musica de violí acompanyada d'una guitarra acústica de fons i una base de ritme de banyo irlandès de 5 cordes. L'aire es va omplir de màgia i la Ríona va començar a ballar per la cuina fent volar, alegrement, la seva faldilla, cada cop que girava sobre si mateixa. La Máire també es va animar a ballar i mare i filla van fer unes passes acompanyades d'àgils saltirons.
En Kevin feia temps que no el veien. Havia emigrat al sud d'Irlanda quan es va casar amb la Fionna, una pastissera de Cork que, segons deien alguns familiars, li havia omplert el ventre de pastís de confitura de maduixa, el cap de cervesa negra i el penis de la mateixa mantega del pastís.

A partir de les cinc de la tarda, moment en què els comptats fanals començaven a enlluernar, tremolosament, els populosos carrerons propers a l'estatua de Molly Mallone, van anar arribant els companys de la Ríona. El primer a passar al cobert del jardí -espai on s'havia de celebrar la festa- fou en Finnbar Deathline, un noi alt, ros i prim que sempre que podia s'escapava de casa per no haver de suportar la persecució implacable de la seva envejosa germana gran. Fumava tabac ros en una pipa enfosquida pel fum i la nicotina, que havia estat del seu avi pescador.
-Ei, Death. Com va això, noi?- El va saludar la Máire quan li va obrir la porta del carrer... A l'escola, a en Finnbar, tothom l'anomenava «Death» i ningú sabia si el nom anunciava la seva propera mort o la de la seva germana gran.

-Bé, Sra. Máire, bé. Fa fresca, eh?- va dir en Death, deixant sortir fils de dens fum, entre les seves dents mal posades i grogues.
-Si, passa, Death. La Ríona és al cobert del jardí -va dir la Máire.

En Barrie Byrne fou el següent a arribar. El seu pare era l'amo del *Soundwing Bear* -una botiga d'instruments musicals de la ciutat-, i sempre es passejava amb instruments defectuosos, que algun client havia retornat, però que sonaven tan bé com qualsevol altre. Aquest cop carregava un banyo irlandès vermell, de quatre cordes, que tenia el ressonador tacat de pintura blanca (com si hagués estat cobert amb el fong d'una amanita muscaria).
En Leary, en Pól i en Phelan van arribar plegats. Tots tres jugaven en el mateix equip de *hurling*, un antic esport tradicional gaèlic. Havien estat entrenant -no massa lluny d'allí-, i no havien tingut temps de desar llurs *hurleys* (pals de fusta utilitzats per batre la pilota). Per fer-se notar, van entrar a casa de la Ríona amb l'anorac verd oficial de l'equip i el casc groc al cap.

-Ja hi som tots -va dir la Ríona.
-I les bessones? -va preguntar en Phelan.
-No poden venir, avui... Han d'enllestir el projecte de fi de curs de sociologia.
-Vaja! Li havia de retornar un Cd dels *Altan* a la Nora.
-Doncs li hauràs de donar a l'institut -va dir la Ríona.
-Fes-lo sonar! -va dir en Death.

En Phelan va apropar-se al reproductor de Cd's que la Máire havia instal·lat al cobert i va fer sonar la música dels *Altan* a gran volum, mentre la Ríona, començava a escorxar cerveses pels presents.

L'ambient es va escalfar bastant i uns minuts més tard, l'àvia de la Ríona, va aparèixer amb una enorme pizza de mantega de marihuana, mozzarella, pepperoni, pebrot vermell, anxoves i bacó. La va posar sobre la taula rodona de fusta i va començar a dividir-la en moltes porcions triangulars. Un cop llest, va exclamar:
-Qui no tasti la Pizzeli que se la peli!- i va desaparèixer tan bon punt els convidats van apropar-se a la taula.
-*Epaaa!* La teva àvia és una gran cuinera -va dir-li rient en Leary a la Ríona en el moment que el *tetrahidrocannabinol* concentrat en la mantega començava a pujar-li al cap.
-No, que va... -va respondre la Ríona, culpabilitzada pel fet que no havia dit a ningú que aquella pizza estava feta amb mantega de marihuana-, en sap més la meva mare!
-Doncs, jo la trobo boníssima -va insistir en Leary -Felicita la teva àvia de la meva part.
-No en mengis massa, Leary, que ja saps que el bacó és massa salat -va aconsellar-li, prudentment, la Ríona.

Llavors, en Pól, que ja anava totalment col·locat, va dir a tots:
-Ei, voleu veure el meu treball final de sociologia? És collonut!
-Encara no l'has entregat? -va preguntar el Death.
-Tenim temps fins a la setmana vinent. El voleu veure? Qui endevini la nota que em posaran, guanya. Fem una aposta?
-Sí, vinga! -va dir en Barrie mig torrat- fem apostes i qui l'endevini s'enduu el banjo. Al meu pare li és igual...
-I si guanyes tu, què? - Va preguntar en Phelan.
-Us comprometeu a muntar un grup de música *folk* amb mi?- va suggerir en Barrie, que feia temps que somniava en tenir un grup d'amics amb qui assajar els nombrosos dies de fred i pluja de Dublin.
-Un grup de música? Fet! -va dir en Death -vinga, Pól, ensenye'ns el teu treball i llavors que cadascú digui la nota

que creu que et posaran. Ho apuntem en un paper i quan ens entreguin les notes repartim el premi.
-O res -va dir la Ríona-, també pot ser que ningú l'encerti- Per cert, jo vull cantar -va dir la Ríona.
-Perfecte -va dir en Barrie.
-I jo vull tocar les percussions -va afegir en Leary batent, ritmicament, el seu hurley amb el d'en Phelan.
-Cap problema va dir en Barrie- només ens faltaria un baixista, un violinista i un guitarrista...
-Primer, veiem qui guanya l'aposta- va tallar la Ríona.

Llavors, en Pól, que duia la carpeta amb els apunts escolars, en la bossa de hurling, va treure el treball de sociologia de fi de curs i el va passar als presents perquè li donessin un cop d'ull:

Treball final de sociologia de 3er curs

Pól O'connor

Projecte:

Una formació titulada i de qualitat per professionals del plaer

OBJECTIU: L'OBJECTIU PRINCIPAL D'AQUESTA FORMACIÓ PROFESSIONAL ÉS RETORNAR-LI LA DIGNITAT A LA PROFESSIÓ MÉS ANTIGA DEL MÓN, A MÉS DE FORMAR PROFESSIONALS (TANT HOMES COM DONES) QUE DONIN UN SERVEI DE LA MÀXIMA QUALITAT.

Titulació: Privada (Pendent d'homologació oficial)

Duració: 3 anys (aprox.). Equivalent a un curs de formació professional de FP.

Elaboració dels continguts de les assignatures: Pendent de formar un equip de col·laboradors.

Assignatures (ordenades aleatòriament):

1) Kamasutra (teoria i practica)

2) Sexe taoista (teoria i practica)

3) Tantrisme i ioga (teoria i practica)

4) Taller d'exploració i alliberació sexual (teoria i practica)

5) Taller de massatge sensitiu i eròtic (teoria i practica)

6) Taller de prevenció de riscos associats al plaer

7) Psicologia del client

8) Legislació vigent

9) El professional *freelance*

10) El professional en el "puticlub"

11) Història de la repressió sexual

12) Monogràfic: les geishes del Japó

13) Monogràfic: els gigolós del Senegal

14) Taller pràctic de tècniques del plaer I: masturbació anal, oral, etc.

15) Taller pràctic de tècniques del plaer II: penetració vaginal, anal, oral, etc.

16) Preparació de l'espai del plaer: il·luminació, música, perfums, mobiliari, decoració, etc.

17) Cuina eròtica

18) Afrodisíacs

19) Aprendre a cobrar i manegar els diners

20) Estadístiques relatives al sexe i la sexualitat

21) Monogràfic: la sida

22) Monogràfic: la gonorrea

23) Monogràfic: la sífilis

24) Autodefensa en enfront de la violència masclista (teoria i practica)

25) Proxenetisme

26) Turisme sexual (teoria i viatge de fi de curs: Bangkok, capital mundial de la prostitució)

27) Teories psicològiques en relació a la pràctica sexual i la sexualitat humana I

28) Teories psicològiques en relació a la pràctica sexual i la sexualitat humana II

29) Teories psicològiques en relació a la pràctica sexual i la sexualitat humana III

30) Artefactes i eines de plaer sexual: el vibrador, la nina inflable, etc.

31) Idiomes: gaèlic i irlandès

32) La moral i el sexe

33) Muntar el teu propi negoci del plaer I

34) Muntar el teu propi negoci del plaer II

35) Muntar el teu propi negoci del plaer III

36) Higiene

37) Ioga per irrigar el sexe

38) Gimnasia eròtica

39) Monogràfic: roba intima

40) Danses eròtiques

41) Cant eròtic

42) Pintura eròtica

44) Música eròtica

45) Cinema eròtic

46) Cinema porno

47) Show porno

48) Actriu i actor porno (pràctica)

49) Teatre i sexe

50) Orgies i parties

51) Higiene sexual

52) Mètodes anticonceptius

53) Monogràfic: el preservatiu

54) Origen i causes de la prostitució

55) Història del sexe

56) Assegurances sanitaries

57) L'art de la conversa íntima

58) Monogràfic: sadomassoquisme

59) Monogràfic: zoofilia

60) Monogràfic: pedofilia

61) Sexe i economia

62) Imatge i sexe: tractaments de bellesa

63) Taller d'autoestima

64) El patriarcat, el sexe i la bruixeria

65) Qualitat en el sexe: "ets el que folles"

66) Monogràfic: la prostitució a l'estat de Nevada (USA)

67) Prostitució infantil

68) “Slow sex” vs. “sexe escombraria”

69) El sexe com a servei public i social

70) El complex de Clitemnestra I

71) El complex de Clitemnestra II

72) El complex de Clitemnestra III

73) Literatura eròtica

74) El plaer com a servei social de primera necessitat

75) Monogràfic: herpes genital

76) Monogràfic: clamídia

77) Monogràfic: condilomes

79) Monogràfic: hepatitis víriques

80) Monogràfic: vulvovaginitis

81) Monogràfic: sarna i lladelles

Un per un, els companys de classe s'ho anaven llegint i anaven fent comentaris:

-Ostres Pól, m'agrada la teva idea, però no sé si el professor de sociologia ho entendrà -va dir en Phelan, que fou el primer a llegir-lo.

-Vols dir que no ho has de desenvolupar una mica més? -va dir la Ríona -sembla un treball inacabat.

-A mi em sembla una idea genial i revolucionaria -va dir en Death - Bravo..!

Finalment, en Barrie va treure un paper de la butxaca i va apuntar la nota que cadascú creia que li posarien a aquell treball:

Aposta pel treball de sociologia d'en Pól O'connor. Premi al guanyador: Un banyo irlandès, inconcientment atorgat pel pare d'en Barrie o el compromís de formar un grup de música folk (només si guanya en Barrie).

-Phelan: 4

-Ríona: 3

-Death: 9

-Barrie: 0

-Leary: 7

-Pól: 10

Capítol 2

En Barrie encerta l'aposta

Dues o tres setmanes després, el professor de sociologia, en Pedophillip Pluginsex -un fonamentalista catòlic-, va retornar els treballs als seus alumnes. En Pól havia tret un zero, acompanyat del següent comentari, escrit en bolígraf de color vermell:

Això no és un treball, és una presa de pèl!

En Barrie havia encertat l'aposta i ara, els seus companys havien de formar un grup de música irlandesa, que assajaria al mateix cobert on la Ríona feia les seves festes...

La primera reunió del nou grup va ser un dijous a la tarda. Encara havien de decidir un munt de coses que no van comentar a la festa de la Ríona. Per exemple: qui tocaria que, quin estil concret triarien, quin dia i a quina hora es trobarien, quantes hores assajarien, com es diria el grup, etc.

En Barrie, que era l'impulsor de la idea i el més proper a la música i als músics que anaven a la botiga del seu pare a provar instruments, va prendre la iniciativa:

-Penso que abans de posar-nos a assajar «sense direcció», hauríem de posar-nos d'acord en diverses coses...

-Sí. Qui anirà a comprar les cerveses!? -va deixar anar en Death irònicament.

-Tu mateix -va dir en Leary-, ja que no saps tocar res, pots portar un barrilet de lagger cada cop que assagem.

-Lagger? No serà millor cervesa negra? -va dir en Death, filtrant tres fils de fum blanc, entre les seves dents grogues i mal posades.

-I qui la pagarà? -va afegir la Ríona-, no puc demanar-li a la meva àvia que ho pagui tot. Ja fa prou deixant-nos tocar aquí!

-Podríem fer un fons comú, que també pot servir per comprar un autocar per anar de gira o pagar l'estudi on grabar el primer disc -va dir en Phelan.

-I les classes de violí! -va dir en Pól, rient.

-Si, perquè l'únic que sap tocar una mica el banyo és en Barrie -va dir en Death.

-A mi cantar i ballar em surt amb molta naturalitat -va tallar la Ríona, que aspirava a ser la líder del grup.

-Per no desmoralitzar-nos massa jo, al principi, en comptes d'un grup de música *folk* faria un grup de *Punk*- va dir en Pól, que era molt conscient, que aquell projecte musical

improvisat, podia acabar sent un desastre, igual que el seu original treball de sociologia.

-*Punk Folk irlandès*? -va suggerir en Death.

-Ja veurem -va dir en Barrie, que era l'únic que tenia alguna idea musical al cap-. Jo proposo que comencem tocant temes populars irlandesos senzills i, a mesura que comencin a sonar bé, ja decidirem que fem.

-I el nom del grup? -va dir en Phelan.

-Va sí! -va exclamar la Ríona, excitada-, triem el nom!

-Ok -va dir en Barrie.

-Que cadascú de nosaltres proposi un nom i si no ens posem d'acord, fem una votació -va dir en Death.

-Sí, molt bé -va dir la Ríona-. Jo proposo el següent: *«Ríona i els birres»*.

-Vaja! No sabem ni tocar i ja comencem amb el control del lideratge- va murmurar en Pól- Jo en proposo un de més democràtic: *«Els pollastres de Killarney»*.

-Aquest m'agrada -va dir en Phelan- però no som de Killarney. Algú de vosaltres ha estat a Killarney?

-Seria més realista dir-li *«Els pollastres de Dublín»*, però no queda tan bé. I els *«Follets de Dublín»*?- va aportar en Leary.

-Aquest grup ja existeix. De fet, conec al teclista. És un company de classe del meu cosí... Jo proposo el següent: *«El xomino de la Molly Malone»* -va esclatar en Death.

-O *«Ríona i els xominos»* -va dir la Ríona, insistint en la seva línia de ser l'estrella del grup.

-O *«Ríona i el professor de gymnasia»*- va dir en Death rient.

La Ríona va fer cara d'assassinat peró, en comptes de mossegar a en Death, li va picar l'ullet, seductoramente i va dir:

-Prefereixo *«Ríona i els hurleys»*- va dir la Ríona fent una ganyota.

En Barrie va intervenir per tallar aquell tema que podia derivar en una disputa.

-Apuntem-los tots en un paper i, al final, votem- va dir en Barrie.

-Sí- va dir en Leary traient un boli de la butxaca- Teniu paper?

-En el WC n'hi ha un rotlle sencer -va dir la Ríona- Espereu, vaig a cercar-ne un tros.

-Sí,vinga, apunta-ho tot en un tros de paper higiènic. Així, un cop decidit el nom, em mocaré el nas- va dir en Pól.

-I jo m'eixugaré el cul -va afegir en Death somrient amb cara d'entremeliat.

-Jo proposo, *«Els Mozzarelles»*- va aportar en Barrie, que no volia que aquella primera sessió degenerés massa.

-*Els Mozzarelles*?

-Sí -va aclarir en Barrie- una barreja entre *Mozzarella* i *Mozart*.

-La mozzarella està molt bona, però... *«Mozart»*? Que vol dir *«Mozart»*? *«L'art de la mozzarella»*?- va ironitzar en Death que no era massa bon estudiant.

-*Johannes Chrysostomus Wolfgangus Theophilus Mozart* era un famós compositor austríac de música classica, coi!- va dir en Barrie.

-Música clàssica? No em sona- va dir en Death.

-És igual -va dir en Barrie fent una ganyota- deixa-ho córrer.

-Ríona, no tindràs algun Cd d'en Mozart?- va preguntar en Phelan que va pensar que era una bona ocasió per culturitzar a en Death.

-Si m'acompanyes a la biblioteca de l'avi, ho mirem.

La Ríona, quan recordava el seu professor gimnasta, es posava calenta i li venien ganes de muntar-s'ho amb qualsevol d'aquells companys de l'institut que -tal com ho havia previst-, tard o d'hora acabarien, fent l'amor amb ella, en els camerinos o en els hotels de les ciutats on el grup tingués algun «bolo».

-Deixem el nom del grup per a després- va dir en Barrie- i no fa falta que escoltem la música d'en Mozart. Jo, més aviat, decidiria quins instruments tocarà cadascú... De moment tenim el següent:

Ríona: veu

Barrie: banyo irlandès

Phelan: percussions i bateria

Per completar el grup, ens aniria bé un baixista, un teclista i un violinista. Algun voluntari?

-Jo m'ofereixo per tocar el baix elèctric- va dir en Death.

-*Ok*- va dir en Barrie- En tinc un a casa. Ja te'l portaré. I tu Leary?

-Jo, quan era petit tenia una flauta de fusta. Puc cercar-la pels calaixos de casa...

-D'acord. I tu, Pól? Saps tocar algun instrument?

-Toco el piano que té el meu avi a casa seva, cada diumenge... Però d'oïda- va aclarir en Pól.

-Molt bé. Ja ens serveix. Així, la cosa queda de la següent manera:

Ríona: veu

Barrie: banyo irlandès

Phelan: percussions i bateria

Death: baix

Leary: flauta

Pól: teclats

-Per fer un grup tradicional irlandès, només ens caldria un violí- va dir en Barrie. Algú de vosaltres té un violí a casa?

-Jo!- va dir la Ríona que, sobtadament, havia decidit aprendre a tocar aquell instrument- Bé, vull dir a casa del meu pare a Estats Units.

-Però el teu pare no va desaparèixer? - va preguntar el Phelan.

-Sí, però tocava el violí abans de fer-ho. Segur que encara el té aquell violí- va improvisar la Rióna.

-*Ok*- va dir en Barrie- llavors el grup quedaria així:

Ríona: violí i veu

Barrie: banyo irlandès

Phelan: bateria

Death: baix

Leary: flauta

Pól: Piano

-*Yihaaaa!*-va xisclar en Death.

Capítol 3

Els Mozzarelles assagen el primer tema

El dijous de la setmana següent va fer un dia de primavera gris i humit, però els components dels Mozzarelles, tots ells nascuts a Dublín, ja estaven acostumats al plugim i no es van desanimar. Tots, sens falta, es van presentar al cobert de l'àvia de la Ríona amb un munt d'instruments i un barrilet de lagger. En Barrie era el que anava més carregat, donat que portava el banyo, un baix elèctric, un amplificador de baix, dos peus de micro amb els seus corresponent micros. En Death l'ajudava a carregar el baix que havia d'aprendre a tocar "des de zero" (tot i que alguns cops havia fet sonar una guitarra acústica, a casa d'un amic). Estava convençut que aquell instrument de quatre cordes metàl·liques gruixudes no seria massa diferent. En Leary va portar una flauta de fusta petita. En Pól havia aconseguit un teclat de segona mà autoamplificat i en Phelan un parell de baquetes, una caixa i un plat. La Ríona era l'única que no havia portat cap instrument, però per compensar-ho, es va disfressar de camperola irlandesa.

-La setmana vinent, la meva cosina Maille em deixarà el seu violí, avui cantaré i prou -va anunciar.
-La teva cosina toca el violí? -va preguntar en Barrie interessat.
-L'estudia, però no en sap massa -va aclarir la Ríona.
-Cap de nosaltres en sap massa... Podries dir-li que vingui (si no té res millor a fer)- va dir en Barrie.

-No fa massa, va començar a treballar en una agència de vehicles de lloguer... No sé quins horaris fa.
-Comenta-li.
-Ok- va dir la Ríona.

Un cop muntat tot l'equip, en Barrie va començar a tocar l'antiga cançó irlandesa de la Molly Malone amb el seu banyo. La Ríona es va apropar a un dels micros i va començar a cantussejar aquella cançó tan popular a Dublín. Tots ells l'havien sentit i cantat en més d'una ocasió, a casa o en algun Pub. A poc a poc, cadascú va intentar aportar algun so, més o menys encertat, al conjunt.

«In Dublin's fair city,
where the girls are so pretty,
I first set my eyes
on sweet Molly Malone...»

La van repetir vàries vegades i, al final de l'assaig, mentre prenien la primera cervesa, en Barrie va comentar:

-Us enviaré un mail a cadascú, amb la partitura de «Molly Malone». A veure si el dia vinent millorem el tema, ok?

Tothom va estar d'acord i en Leary va comentar:

-El dijous vinent, també podríem tocar «Wild rover»... Tots la coneixem bé.
-D'acord -va dir en Barrie- cercaré la partitura de «Wild rover».
-I jo memoritzaré la lletra -va dir la Ríona, que ja s'havia fet amb el rol de líder vocal i vedette, tot i desafinar més que en Barrie.

-Molt bé, molt bé! -va dir en Barrie-, això pren forma, nois... Si assagem cada setmana una estona, aviat serem un grup de veritat.

Llavors, en Death, per celebrar l'entusiasme d'en Barrie, va servir una segona copa de lagger als presents i després d'empassar-se el contingut, sense respirar, va agafar el micro i va entonar l'himne d'Irlanda tot afegint frases totalment improvisades:

"Som soldadors
que van lligar la seva figa a Irlanda,
alguns vam arribar de Nova York,
d'altres vau néixer del porc,
i tots vam jurar llegir llibres,
per tal de fer créixer l'economia,
que volien copsar els espies russos
i els psicòpates de la CIA...
I mai més l'opressió,
en la nostra terra verda,
albergaran l'esclau i al dèspota,
tot i que ens encanta ficar la pota,
dins la vagina de la fada,
i de la típica granota"

I seguidament, imitant a un raper ebri va anunciar:
-Em dic *Jahlberto Ganjini*, (aquest és el nom artístic que he triat), i represento l'art-revolucionari que ha arribat a aquest

món per destruir «la perversa prohibició de la marihuana», que els psicòpates victorians van imposar, estúpidament, per tal de subjugar i perseguir als pobles coneixedors d'aquesta sagrada planta (creada per Jah)... Pobles de gent innocent -com els mateixos irlandesos-, que els anglesos van colonitzar per tal d'explotar-los i enriquir-se... I ara: mameu-me la tita, cabrons, que la duc ben perfumada de kriptonita.
-Epa! Va exclamar en Leary -escopint lagger, encès per la improvisada declaració *rapera* d'en Death-, heus aquí un altre nom de grup: *«Jahlberto Ganjini band»*.
-Encara no hem escollit el nom del grup -va dir la Ríona- Jo vaig proposar-ne uns quants: *«Ríona i els llepaculs», «Sex Ríona i els masturbadors»*, etc. Qué? Votem o no?
-Però no ens dèiem *«els Mozzarelles»*? -va dir en Barrie amb cara de decepció, ja que creia que el nom proposat per ell havia estat escollit tàcitament.
-Ni de conya- va tallar, la Ríona.- La mozzarella engreixa i en Mozart era un avorrit... A més, jo poso el local. Alguna cosa tinc a dir, no?
-Qui era l'encarregat d'apuntar els noms proposats? -va preguntar en Phelan.
-Jo -va dir la Ríona - però quan vaig anar al bany a cercar paper, em van venir ganes de pixar i em vaig oblidar completament.
-Ja ho apuntaré jo en la meva llibreta -va dir en Pól. Feu memòria, si us plau. Quins noms es van proposar? Jo, ara mateix, només recordo: *«els Mozzarelles», «Ríona i els xominos», «Els pollastres de Killarney», «Follets de Dublin», «El xomino de la Molly Malone», «Ríona i els Hurleys» i els que heu proposat avui: «Jahlberto Ganjini Band», «Ríona i els llepaculs», «Sex Ríona i els masturbadors»*... Algun més? -va preguntar en Pól.
-*"Irlandesos borratxos"* -va afegir en Phelan.
-Molt bé -va dir en Pól -Ara, diré cada nom proposat i, si el trieu, alceu la mà. Només podeu votar una proposta i,

òbviament, no podeu votar el nom que heu proposat, donat que si tothom vota el seu *nom de grup*, totes les propostes tindran el mateix nombre de vots i ens quedarem sense guanyador. Ok?
Començo: *«Jahlberto Ganjini Band»*. Algú el vota?
Va esperar uns segons, però com ningú va alçar la mà, en Pól va passar a la següent proposta:
-*"Els pollastres de Killarney"*.
En Death va alçar la mà en solitari i en Pól va apuntar: *"Pollastres de Killarney"*: *un vot de merda.*
-Però, no el vas proposar tu aquest nom, Death? - va preguntar la Ríona, mirant de reüll a en Death.
-Joooo? No -va negar en Death encenent la pipa del seu avi-. Jo vaig proposar *«Ríona i el professor de Gimnasia»* -va contestar, secament.
-*"Ríona i el professor de Gimnasia"* -va dir en Pól - Algú el vota?
Ningú va llevar el braç però, quan en Pól anava a anunciar el següent nom, la Ríona va llevar la mà, rapidament, ja que va intuir que ningú votaria els noms que ella havia proposat i corria el perill de no ser la "prota".
-*«Ríona i el professor de gimnasia»* empata a *un vot de merda* amb *«Els pollastres de Killarney»*- va dir en Pól.
-*"El xomino de la Molly Malone"* -va anunciar en Pól elevant una mica la veu.
En Phelan i en Barrie van alçar la mà, plegats. Llavors, en Pól va apuntar en la llibreta: *«El xomino de la Molly Malone»: dos vots de merda*.
-*"Ríona i els Hurleys"* - va dir en Pól, i en veure que ningú movia ni un dit, va afegir en veu alta:
-*Zero vots de merda* - i, seguidament, va anunciar: *«Els Mozzarelles»*.
En Leary i en Pól van alçar la mà. I en Pól va dir:
-*"Els Mozzarelles"* empata a dos vots amb *«El xomino de la Molly Malone»*, i ja no queda ningú per votar, per tant, s'ha

de fer un desempat entre aquests dos noms i la resta de propostes queden descartades - va dir en Pól, oficialment.

Finalment, després d'una segona votació, el nom de grup «Els Mozzarelles» va ser elegit per majoria simple.

Capítol 4

l'orgia de lluna plena

La Ríona no havia quedat massa contenta amb aquell nom tan cursi: "els Mozzarelles" i s'havia proposat canviar-lo, fent servir la seva astúcia. Va decidir que el nom havia de ser "Ríona i els Mozzarelles» i després d'un somni de nit de lluna plena, li fou revelat com aconseguir-ho...

Gràcies a un software instal·lat en l'ordinador de la seva mare, una tarda de pluja, va dissenyar un logotip -en un color blanc meravellós-, que va estampar en dues samarretes d'esport roses:

Ríona i els Mozzarelles

Una era per ella i l'altra per la seva cosina Maille (la del violí). L'endemà va convidar la seva cosina i, ambdues, es van posar la samarreta rosa, sense sostenidors, de manera que els quatre mugrons de les dues joves eren ben palpables sota la fina tela rosa.

-Ara, hem de quedar amb en Barrie, qualsevol nit de lluna plena, fer-li veure un barril de cervesa i fer l'amor amb ell, totes dues alhora, sense treure'ns la samarreta rosa -va dir la

Ríona. Si ho aconseguim, canviar el nom del grup serà cosa fàcil.

-Avui és lluna plena, Ríona... Està bo, en Barrie? -va preguntar la Maille, que no coneixia a cap component de grup.

-Que més dona! -va dir la Ríona- l'important és el seu penis erecte.

-Has fet l'amor amb ell? -va preguntar la Maille.

-No encara.

-I si és impotent?

-Aviat ho sabrem -va dir la Ríona amb un somrís astut als llavis -el trucaré.

-Ara?

-Sí, perquè no? És lluna plena, no tens ganes de «fer l'amor»?

-Depèn amb qui, Ríona! -va exclamar la Maille.

-No et facis l'estreta, Maille. Un penis és un penis. No em diràs que ets primmirada amb la resta del cos?!

-I tant que sí que ho sóc... Bé, excepte quan vaig borratxa -va admetre la Maille rient

-Au, doncs, li faig un truc. Sense esperar resposta, la Ríona va agafar el mòbil i va picar el número d'en Barrie.

-Aló... Barrie?

-Sí? -va respondre en Barrie.

-Hola Barrie, sóc la Ríona.

-Ah... Hola, com va? -va dir en Barrie.

-Estic al cobert de casa amb la Maille, la meva cosina.

-La del violí? -va preguntar en Barrie.

-Sí -va respondre la Ríona- diu que et vol conèixer.

-Ah, gràcies -va dir en Barrie afalagat.

-Passa't per aquí i te la presento -va dir la Ríona picant-li l'ullet a la Maille.

-Porto cervesa? -va dir en Barrie.

-Sí Barrie. Si pot ser, un barril sencer. A la Maille li agrada molt.

-Nena, no et passis! -va exclamar la Maille emprenyada. La Ríona va seguir la conversa telefònica com si res.

-Quan trigaràs, Barrie?

-Va bé mitja hora?

-Sí, perfecte, t'esperem.

La Ríona va penjar el mòbil amb un somrís triomfal a la cara. -Barrie, ets nostre! -va exclamar i va afegir- Maille, posem-nos una brusa sobre la samarreta o en Barrie podria ensumar-se l'engany. Quan anem els tres ben torrats, ens traiem la brusa i les calces i fem l'amor amb ell (amb la samarreta rosa posada), ok?

-Ok -va accedir la Maille sense creure-s'ho massa- si vols, jo li mamo la cigala, ok?

-Que ens munti a les dues per torns, no? -va dir la Ríona.

-Primer deixa que li vegi la cara, d'acord? No el conec de res, Ríona!

-Com vulguis -va cedir la Ríona- en Barrie és el típic dublinès, prim, no massa alt i amb el pèl roig. No és ni guapo ni lleig.

-Hi ha un cert tipus d'home que no suporto ni borratxa -va dir la Maille- Si en Barrie fos un d'aquests te'l deixaré per a tu.

-Tranquil·la, Maille. Ja sé a quin tipus d'home et refereixes i en Barrie no és d'aquests. De fet, és un paio que no destaca en res. Tan sols, en el seu amor per la música...

-Aquest és un punt a favor seu- va dir la Maille.

-Ah! Porta una barbeta de cabra amb pocs pèls.

En Barrie va sortir de casa amb una idea al cap: introduir el so d'un violí en el seu grup. La incorporació de la Maille era vital per obtenir aquell so, genuïnament gaèlic, que tant li agradava. Per tant, aquella trobada inesperada havia de sortir bé!

De camí a casa de la Ríona va passar per la botiga de licors de l'Aidan -un cosí per part de la seva mare-, a comprar un barrilet de cervesa negra.

-Posa'm un barril de la millor marca que tinguis, Aidan -va dir en Barrie.

-Que celebres? -va preguntar l’Aidan.

-Espero celebrar una nova incorporació al grup -va dir en Barrie.

-Quin grup? -va preguntar l’Aidan.

-Els Mozzarelles.

-Un grup de cuina italiana? -va preguntar l’Aidan, distret.

-No. De música folk -va tallar, secament, en Barrie.

-Ah! -va interessar-se l’Aidan -encara tinc la gaita del meu avi per casa. De tant en tant, la toco.

-Vols tocar amb nosaltres? -va oferir en Barrie-. Estem començant.

-Hi ha “ties bones” en el grup? -va preguntar l’Aidan.

-De moment una -va dir en Barrie- i ara mateix coneixeré la segona.

-Que dius!? No pensaràs pas deixar-me tirat en aquesta botiga humida i fosca, oi Barrie?

-Au, doncs, afanyat! -va dir en Barrie content- anem al local d'assaig.

-Agafo la gaita?

-La tens aquí?

-Al pis de sobre -va dir l’Aidan, mirant al sostre.

-Ok.

En Barrie i l’Aidan, armats de cervesa negra i una gaita tronada, van enfilar cap a la mansió dels O'donoghue.

Quatre carrers avall, l'àvia de la Ríona els va obrir la porta i els va fer passar.

-Passeu, passeu -va dir- la Ríona i la Maille estan al cobert.

-Gràcies Sra. O'donoghue -va respondre en Barrie.

-Si necessiteu ajuda, aviseu-me que vindrem la meva filla i jo -va dir la iaia en veure el barril de cervesa negre.

-Sí i tant! -va dir en Barrie, rient.

En Barrie i l'Aidan van passar al cobert del jardí posterior de la mansió O'donoghue on eren les dues noies xerrant i fumant.

-Ep! -va dir en Barrie fent broma- el tabac no és bo per les cordes vocals.

-Hola Barrie- va respondre la Ríona.

-Qui és aquest noi que t'acompanya?

-Us presento el meu cosí Aidan, proveïdor de beuratges intoxicants i interpret de gaita tradicional.

La Ríona va saludar l'Aidan, sense massa entusiasme, perquè veia perillar el seu pla.

-Jo us presento la meva cosina Maille, secretaria d'una agencia de lloguer de vehicles i aprenent de violí.

-Encantat -van dir en Barrie i l'Aidan, a l'hora.

Els quatre joves van ensetar el barril de cervesa negre i animats van xerrar, fumar, beure i cantar, tocats per la preciosa lluna plena de finals de maig.

Una estona més tard, la mare de la Ríona es va apuntar a la festa improvisada, lluint un vestit blanc ple de transparències i amb un pastís de crema de festucs amb mantega de marihuana, sobre una plata antiga de llautó. La festa va pujar de to quan la Ríona i la seva mare van començar a ballar al so del violí i la gaita. La veu aguda d'en Barrie, que entonava -amb to dylanià-, cançons tradicionals típiques dels pubs irlandesos, flotava magicament en l'espai. La mare de la Riona, la més agosarada, va iniciar un simpàtic *striptease* que va ser secundat per la seva filla. La Maille, per no ser menys, també va treure's la minifaldilla i va incitar als nois per tal que s'abaixessin els texans i es descordessin llurs camises de quadres. Finalment, es va llençar despullada sobre l'Aidan i la Riona i la Maille, sense calces i, lluint només la samarreta color rosa, van tombar en Barrie sobre una *chaise-longe* estampada amb motius florals de color lila i groc.

No seria bo que donéssim més detalls del que va succeïr en aquella orgia de lluna plena. Només comentar que poc va faltar per què la iaia també s'hi apuntés!

Capítol 5

la cançó del sant i els bojos del psiquiàtric de Portrane

En Death estava encès. Havia tingut una picabaralla amb la seva germana gran i va sortir al carrer ple d'odi. Era, en aquells moments, quan fluïen dins seu idees incendiàries i creatives que convertia, habitualment, en poemes. Va caminar sense direcció pels carrers humits del centre de Dublín, fins que la seva atenció va ser atreta per un rètol de fusta pintada que mai havia vist abans:

PORTRANE OLD PUB

Sense dubtar-ho, s'hi va ficar. Va demanar una cervesa i va seure en una taula amagada al fons del fosc local. Sonava una música desconeguda i melòdica que el va calmar una mica. També va contribuir-hi el llúpol de la cervesa que, com sabeu, té propietats, lleugerament, somníferes. El clima va propiciar la creació inspirada d'una història rimada que acabaria sent la primera cançó pròpia dels Mozzarelles:

El sant de Portrane

by Jahlberto "Death" Ganjini

Els interns del psiquiàtric de Portrane,
centre de salut mental,
que patia greus problemes econòmics,
van idear una manera original,
d'autofinançar les "pastilles",
els antidepressius i les patilles,
que havien de consumir,
cada dia del món,
prescrites per metges al·lopàtics,
tant obedients com simpàtics,
que, de manera inconscient,
intoxicaven a la bona gent.

Els interns van "santificar" al company,
que tenia la cigala com una botella de xampany,
i van muntar un lucratiu negoci,
que posaren en marxa,

durant les hores d'oci.

Milers de persones,

atretes per la santa cigala,

-i perquè el mateix campió de futbol "Cubala",

va dir que "fer-li una mamada,

guaria de tot mal"-,

s'acostaren a Portrane,

a "venerar la santa berga"

...per només 1500 euros de merda!

En Death, apassionat pel tema i contingut d'aquella cançó, es va presentar a la botiga d'instruments d'en Barrie -sense avisar-, per tal de proposar-li al seu amic, que la musiqués... Si més no, en Barrie, no era a la botiga en aquell moment.

-En Barrie ha anat l'aeroport a recollir una comanda d'instruments de vent provinent d'Alemanya. Tornarà d'aquí a mitja hora, més o menys -va informar el seu pare.

-Entesos- va respondre en Death- només volia proposar-li una col·laboració artística. Acabo d'escriure la lletra d'una cançó i...

-Ah! La puc llegir? -va tallar el pare d'en Barrie.

-Sí, i tant!

El pare d'en Barrie, que sabia tocar la majoria d'instruments que venia a la seva botiga i que col·laborava en un parell de grups semiprofessionals, va llegir el poema d'en Death, molt interessat.

-Ep! Gran lletra -digué- potser és una mica curta.

En Death va abaixar el cap mig afalagat i mig culpabilitzat pel retret.

-Deixa'ns el text i, entre en Barrie i jo, farem una cançó -va suggerir el botiguer.

-Sí, cap problema -va concedir en Death.

-Permets que fem alguna repetició per tal de bastir la coda?

-Sí -va acceptar en Death -però no canvieu el sentit general.

-Ok -digué el pare d'en Barrie- passa't per aquí aquest vespre i arrodonim la teva cançó, entre els tres.

-D'acord -va dir en Death.

Al vespre, el tema era gairebé acabat. En Barrie va cantar el poema amb la seva veu més Dylaniana, acompanyant-lo amb quatre arpegis. En Death "va al·lucinar" de debò.

Capítol 6

el gitano immòbil

La col·laboració creativa d'en Death amb en Barrie i el seu pare, fou el catalitzador d'un curiós canvi en la psicologia del jove que, sense dubtar ni un segon, va abandonar la seva llar -dominada despòticament pel seu autoritari pare i la seva assetjadora germana gran- per tal d'instal·lar-se en una antiga autocaravana, que era aparcada, feia més de cinc anys, en un carreró sense sortida, davant del jardí de la casa de la seva tieta Caitlín (que era la propietària de l'oxidat i avariat vehicle). A més de diverses peces de roba de recanvi i el mòbil, va endur-se el baix elèctric i un manual d'aprenentatge fàcil de baix, que havia robat a la biblioteca del barri, amb l'intenció d'aprendre a tocar aquell instrument de cordes dures i gruixudes, que feia vibrar les juntes desgastades de la seva nova llar amb greus i difuses notes.

Si més no, la seva primera tasca fou desinsectar el matalàs del llit i tots els vells coixins, coberts d'estampats florals destenyits donat que, dues nits després de dormir en l'atrotinat vehicle, en Death va patir una dolorosa irritació cutània provocada pels nombrosos paràsits residents a l'indret.

Mentre rentava un munt de fundes de diferents mides i colors, en Death va compondre un segon poema que, més endavant, també seria musicat per en Barrie i el seu pare.

Xinxes i nadilles en el meu entrecuix,

avui, amics, em sento fluix,

rento coixins entre picors,

raspera rosa i dolors.

En aquesta nova llar de risc,

amb goteres en el sostre,

llàgrimes de pluja roja en el rostre,

de rovell i ferro, visc.

Fins que les cames de la Molly Malone,

naveguin lliures pel mapamundi,

fins que la llengua de la Sra. Dundy,

llepi la mel de Yellowstone. *(coda)*

Dundalk fair no queda lluny,

xarrupo lagger en el meu puny,

caminaré de Dublin fins el nord,

deixo l'antic vaixell al port.

T'agraeixo molt, tieta

l'autocaravana immòbil on dormo,

doncs a casa del teu germà, t'informo,

m'han tancat l'aixeta.

Fins que les cames de la Molly Malone,

naveguin lliures pel mapamundi,

fins que la llengua de la Sra. Dundy,

llepi la mel de Yellowstone. *(coda)*

La primera lectora d'aquell poema fou la tieta Caitlín. En llegir-lo va sentir una oblidada emoció i la seva reacció, a banda de comentar enfurismada que "el seu germà era un psicòpata mediocre", va ser "convidar" en Death a tastar un beuratge secret, elaborat a base d'Amanita i d'altres plantes, fruits i llavors del bosc proper.

-Aquesta infusió t'anirà bé, Death. La prenien els druides de Galway, dos cops l'any, al vespre, davant d'un foc de camp, al bell mig del bosc, durant el solstici d'hivern i d'estiu. Gràcies a ella, podien perdonar als seus enemics i guarir les ferides... T'ajudarà a entendre i perdonar al teu pare i seguir la teva vida sense lligams ordits pel ressentiment.

-Em permets que restauri la teva autocaravana, tieta? -va pregar en Death mentre escampava melmelada de ger sobre una torrada.

-L'interior o la part mecànica?

-Tot, tieta... Així podré voltar per Irlanda sense nord ni direcció.

-Ah! Si ho aconsegueixes, vindré a voltar amb tu. El meu gat em té avorrida... Sempre estic aquí o al bosc del parc! -va exclamar la tieta Caitlín mentre li servia una taça d'infusió psicotròpica al seu nebot.

En Death va experimentar una curiosa sensació en algun lloc indefinit del cos. De fet, va deixar de sentir-lo a mesura que el verí de l'Amanita moscaria anava circulant per les artèries que irriguen les cèl.lules. El seu pensament era ell o potser, "ell era el seu pensament". Va patir, de sobte, una clara sensació de por. El centre del control ja no estava sota el seu control! Allò el va espantar. Llavors, va sentir la veu de la seva tieta que deia:

-Relaxa't, Death. Deixa que el beuratge sigui el teu amo i et guïi cap a on tu necessites anar.

En Death no va poder respondre. La seva voluntat havia desaparegut i era incapaç de moure els llavis i la llengua. L'unic que va poder fer fou deixar la torrada sobre el plat.

Capítol 7

l'ésser alat

Un ésser alat gegantí, fosc i guarnit d'escames, va travessar la densa capa de núvols grisos que cobria el cel de Dublín. En Death i la seva tieta eren dins de l'autocaravana, menjant les torrades de ger -collit al bosc proper-, i bevent l'infusió d'Amanita. Van experimentar una sacsejada que els va fer caure a terra.

L'ésser infernal va agafar el vehicle amb les seves urpes i s'enlairà molt amunt, tot i que es va mantenir dins de l'atmosfera, sobrevolant el mar durant unes hores, en direcció al sud. Aviat veieren una terra que devia ser Portugal i, una estona després, van albirar el desert del Sahara.

L´ocell amb forma de diable, finalment, va dipositar l'autocaravana, en el bell mig d'un extens oasi proper a Tombouctou i va dir en un irlandès antic:

-Us deixo aquí, en el paradís. Us passaré a recollir més tard si em crideu. Ara sou lliures, però podeu retornar a l'infern dublinès quan us vingui de gust.

En Death i la Caitlín, van treure el cap per la finestra de l'atrotinada autocaravana, quan van notar que el monstre volador s'enlairava, sense ells, cap al firmament.

Estaven envoltats de datileres, bananeres i d'altres arbres desconeguts, que lluïen unes flors d'exquisida fragància i, van observar, meravellats, que teníen un petit estany d'aigua clara a uns metres de les rodes del vehicle.

-Aquí podré fer la meva dieta a base de fruita -va comentar la Caitlín amb veu irònica i tremolosa, alhora.

Llavors, per primer cop, en Death va veure a la Caitlín com a dona i no com la seva tieta. Va experimentar una erecció i sense dir res la va despullar per tal de fer l'amor amb ella. La Caitlín es va obrir de cames amorosament i va deixar -en silenci-, que el seu nou amant la penetrés tendrament.

I, mentre feien l'amor sense pressa ni final, van descobrir, tots dos, que "l'amor no reprimit" era la font d'on raja el paradís i que l'infern va ser creat quan el sexe fou prohibit. Descobriren que Irlanda (i tot el món cristià) era un infern on la gent havia de fer sacrificis per tal de fer l'amor; uns l'havien de robar; els altres s'havien d'emborratxar o drogar; la majoria s'havia de casar i lligar-se tota la vida -per tal de gaudir d'uns instants del plaer del paradís-, i, a més, els casats havien d'expulsar als fills de la llar, per tal que aquests no usurpessin el seu trosset de cel, quan arribaven a la pubertat; els altres malgastaven la seva vida fent la guerra (per tal de fer l'amor) i d'altres malmetien la seva psicologia i es tornaven, voyeurs, pedòfils, puters, travestis,

sadomasoquistes, consumidors d'orgies i altres pràctiques sexuals ben extranyes.

L'infern fou creat quan l'amor fou prohibit i regulat; quan els humans van perdre l'espontaneïtat sexual i amorosa a causa de la prohibició, els prejudicis i els càstigs. La prova d'aquesta realitat era el fet que, com més prohibició, més violenta era la societat.

La Caitlín i en Death veieren que la ment inquisidora havia destruït, més enllà de l'edat mitjana, la felicitat present i futura de la bona gent. Llavors, com que eren feliços fent l'amor en pau, naturalment, van decidir no tornar mai més a l'infern dublinès.

Fi

Albert Durall Moysset

Barcelona 1963

De jove -en Jud, Nil, Cesc Lluna, Nilanan Das, Albert, Nilson Mandala, Kenil Dury, Nil Rampa, Judinesky, Professor Barretts, Consultora Vini, l'esclau de la Monsina i de la Sutima, o com vulgui que es digui-, va començar a fer exposicions de pintura a Barcelona i rodalia i, més endavant, va concentrar-se en la composició musical. També va estudiar psicologia freudiana, teràpia gestalt, eneagrama i meditació vipassana (entre d'altres coses com producció musical, herboristeria i dietètica, massatge, ioga, etc). Darrerament, s'ha posat a traduir textos budistes i hindús i escriure novel·les de ficció, molt didàctiques i plenes d'humor i, recentment, s'ha fet soci de la Associació d'escriptors en llengua catalana (AELC).
Ara, l'Albert és un rodamón sense família ni llar i, gràcies a aquest fet, està obrint els ulls... No és un privilegi?
Ep! obre els ulls!
L'autor us fa saber que el seu millor mestre espiritual fou en Claudio Naranjo i, el més bonic, la seva estimada gossa Elisenda».

Safecreative.org
N. de registre: 1893081596533
Data de registre: 19-novembre-2018 12:13 UTC
Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives

Made in Catalònia

2018-2019